

HỘI THỨ HAI MƯƠI MỐT LẦN VẾT TÂM HUNG

Hoàng hôn đổ xuống, trong trấn nhà nhà đã lên đèn.

Trong căn nhà nhỏ của Chu Tam Mị một ngọn đèn cháy sáng trên bàn, cây đèn còn đánh bóng đèn phát quang, Chu Tam Mị một mình ngồi bên cạnh bàn, vận một chiếc áo hồng mỏng dính không che dấu nổi các đường nét đầy mị lực trên thân thể đầy sức sống của thị. Thị đang chờ một người, đây là miếng mồi thị dành cho kẻ hiếu sắc. Đương nhiên, bản tính thị tuy lẳng lơ, nhưng mọi hành động của thị đều có ý đồ mục đích, thị bất chấp thủ đoạn để trợ giúp cho chủ nhân của mình hoàn thành dã tâm hùng bá võ lâm Trung Nguyên.

Cửa phòng chỉ khép hờ, không hề khóa lại. Thị cố tình ngồi nghiêng người quay lưng ra ngoài, cánh cửa hé mở, một gã trung niên hán tử lách nhanh vào trong. Chu Tam Mị quay đầu, há miệng chùng như định la lên, gã hán tử bằng một động tác nhanh như chớp giơ tay bịt lấy mồm thị, tay còn lại vòng ngang người thị ghì vào lòng. Chu Tam Mị gắng sức vùng vẫy, thị cố ý làm như mình là một quả phụ yếu nhược không sao thoát ra được cánh tay rắn chắc của hán tử, miệng cứ ú ớ...

Gã hán tử cúi thấp đầu thì thầm bên tai thị:

- Mị nương bảo bối à, nàng đừng la thì ta mới buông tay ra!

Chu Tam Mị gật đầu.

Gã hán tử buông tay bịt mồm Chu Tam Mị ra, nhưng ngược lại vòng tay ghì chặt hơn thân hình mềm mại nóng bỏng của Chu Tam Mị vào người mình.

Gã hán tử này không ai khác chính là Tống Đại Sơn. Chu Tam Mị vẫn còn vùng vẫy như cố bức ra khỏi vòng tay của gã hán tử. Tống Đại Sơn một tay vuốt nhẹ lên ngực Chu Tam Mị, cất tiếng bằng một giọng hết sức dâm dăng:

- Nương tử xinh đẹp, chúng ta vui với nhau một đêm đi, ta nhất định sẽ khiến cho nàng... hi hi...

Nói chưa hết câu hán tử đã buông mấy tiếng cười sàm sỡ, rồi cúi thấp đầu hôn nhẹ lên cổ vai trắng ngần của Chu Tam Mị.

- Người... người là ai?

- Ý! Nương tử quên mất rồi sao, ta đã nói chuyện với nàng mấy lần rồi mà, ta chính là Tống Đại Sơn đây mà!

- Tống gia..., à... nhớ rồi, nhưng... thiệp thân cô thế yếu, xin Tống gia thương tình... chớ nên làm hoại danh tiết của tôi.

- Nương tử à, danh tiết đáng mấy trình chừ? Thôi đi, đêm lạnh co ro đơn chần gối chiếc chịu nổi sao, hi hi... ta chính ra là mang ánh hồng ấm áp đến cho nàng đêm nay.

Chu Tam Mị cố vùng ra la lên:

- Không, tôi... không thể... không thể như thế.

Tống Đại Sơn bủ môi nói:

- Nương tử, thế thì tại sao sáng nay lúc gặp ngoài trấn nàng cười duyên nháy mắt với ta?

- Sao? Tôi... cười duyên với Tống gia?

- Bất luận nàng hữu tình hay vô ý, đàng nào thì đêm nay... hai chúng ta cũng kết duyên với nhau rồi.

Nói đến đó thì gã ghì mạnh tay, khiến Chu Tam Mị “úi da” la lên một tiếng, uốn éo thân hình càng làm tăng thêm mê lực nói:

- Chớ ôm người ta chặt như thế, tôi... muốn nghẹt thở... chết mất...

“Hi hi”! Tống Đại Sơn đắc ý cười ngất, đồng thời tay nói lỏng gật đầu nói:

- Được, được, Tống đại gia xưa nay rất giữ lễ với nữ nhân. Ờ! Nàng... thân thể mới mơn mớn thơm ngon làm sao, ta chỉ muốn nhai tươi nuốt sống nàng mới thỏa thích, tiểu nương tử của ta... ừ!...

Chu Tam Mị vừa đẩy vừa ghì, chung quy đã không còn vùng mạnh như ban đầu.

- Tống gia, tôi... giữ trinh tiết đã mười mấy năm nay...

- Ài, hãy quên nó đi, nàng làm như thế chẳng thấy tiếc xuân xanh phơi phới đấy sao!

“Ầm” nói cuối câu gã đã ầm ngang người Chu Tam Mị rồi ngã nhào ngay lên giường, thân hình thô bạo của gã đè lên trên người Chu Tam Mị.

- Ý! Tống gia.. là người luyện võ...

- Ừm! Cũng có thể gọi là cao thủ.

- Cao thủ là gì chứ?

- Xem, đến cao thủ cũng không biết, cao thủ là người có bản lĩnh cao cường.

Chu Tam Mị cố vùng khỏi người Tống Đại Sơn ngồi dậy liếc mắt nói:

- Tống gia... bản lĩnh lớn lắm sao?

- Đương nhiên, sao chứ?

- Vậy mà lâu nay tôi phải mất công tìm người có bản lĩnh cao cường, chẳng ngờ Tống gia.. nếu thế tôi nhờ Tống gia một chuyện...

Tống Đại Sơn cũng ngồi dậy, tay choàng qua vai Chu Tam Mị ghì nhẹ đầu, ả kê sát mặt mình cười nói:

- Nói đi, nương tử của ta, đừng nói là một chuyện mà đến một trăm chuyện ta cũng làm cho nàng.

Chu Tam Mị làm mặt buồn buồn lo lắng nói:

- Tôi có người huynh đệ làm đạo sĩ, hiện đang tu tập trong Tam Thanh Quán, nghe nói hồi đêm đạo quán bị cháy trụi chết rất nhiều người, tôi... thân gái yếu đuối, không dám lên núi xem thế nào, Tống gia có thể giúp đến đó hỏi thăm giúp?

Tống Đại Sơn cười nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ, sáng mai sẽ có tin tức, người của ta chính cũng đang điều tra chuyện này.

- Ô, Tam Thanh Quán bị cháy, các người... điều tra gì thế?

- Nghe nói Quán chủ Ngọc Hư Chân Nhân bị thất tích, có người cố ý giết người phóng hỏa, điều này chẳng khác gì khiêu chiến với chúng ta, huống gì chúng ta còn có người... à, chung quy nằng chẳng hiểu, đây là chuyện giang hồ ân oán. Nói tóm lại một câu, có kẻ muốn tranh địa bàn, có ý định chiếm cứ Tam Thanh Quán làm sào huyệt.

Chu Tam Mị vờ rụt cổ nói:

- Ghê thật là người thế nào?

- Trước mắt còn chưa biết được, cho nên mới điều tra.

Chu Tam Mị im lặng một lúc, chùng như còn nhớ ra điều gì thốt lên:

- Đúng rồi, Tống gia, hôm trước tôi vào một khu vườn hoang cách đây chừng năm dặm hái rau thì gặp một chuyện kinh người...

- Chuyện gì?

- Hai người đàn ông và một nữ nhân đều nói giọng phương nam vây đánh một lão già cao gầy lều nghều như khi, tôi... thấy mà chết khiếp...

- Thật có chuyện này sao?

Tống Đại Sơn như chạm phải lửa bập người đứng dậy, gặng hỏi.

Chu Tam Mị hốt hoảng la lên:

- Tống gia, làm sao...

- Ta có chuyện cần làm...

- Đi Tam Thanh Quán sao?

- Không, đến khu vườn hoang kia. Nương tử, nằng chờ nhé, ta quay lại ngay.

Nói rồi hấn sửa sang lại áo quần đoạn vội vội vàng vàng đi nhanh ra cửa. Chu Tam Mị trên ngưng mắt nhìn theo bóng Tống Đại Sơn, trên khóe môi hiện một nụ cười hiểm độc. Chẳng mấy chốc, cửa lại hé mở, một lão già gầy đét cao nghiều lách nhanh vào, chính là Âu Thiếu Bạch.

Chu Tam Mị ánh mắt rạng lên nói ngay:

- Nhị ca, chuyện ổn cả rồi...

“Soạt” một tiếng, đột nhiên Âu Thiếu Bạch chẳng nói tiếng nào mà rút phất trường kiếm...

Chu Tam Mị kinh ngạc, lùi về sau tường theo bản năng tự vệ, miệng la lên:

- Nhị ca, làm gì thế?

Chẳng ngờ, Âu Thiếu Bạch trở kiếm trao tới trước mặt Chu Tam Mị nói:

- Tam Mị, ta phải trở lại Tu La Cung, không thể không bị thương tổn gì để tên Tống Đại Sơn kia xem, có thể chúng mới không sinh nghi. Cô nắm kiếm đâm một lỗ trên lưng ta cứ như ta bị trúng ám khí tập kích.

Chu Tam Mị hiểu ra vấn đề nắm lấy kiếm. Âu Thiếu Bạch quay người lại đưa lưng về phía Chu Tam Mị.

- Nhị ca, khổ nhục kế quả không dễ chịu chút nào, huống gì... người huynh toàn xương, tôi không nở...

- Chớ lời thôi nhiều lời, nhanh lên không còn kế sách nào khác để lựa chọn!

- Đâm vào nơi nào đây?

- Trên bả vai phải... phía dưới huyết Giáp cốt.

Chu Tam Mị chẳng cần phải nhắm, phóng kiếm đâm trúng đích ngay vào bả vai của Tống Đại Sơn, lão ta nghiêng rặng chẳng rên tiếng nào, máu chảy ra đầm áo.

Chu Tam Mị nhanh chóng xuất chỉ lực điểm huyết cầm máu, sau đó mới lấy thuốc trị thương cho Tống Đại Sơn uống.

Xong chuyện, Tống Đại Sơn thâu kiếm lại nói:

- Tam Mị, ta vẫn còn lo lắng tên quái khách đội nón lá kia, trong lòng thực...

Chu Tam Mị ngưng mắt nhìn lão ta cắt ngang nói:

- Tôi sẽ tìm cách thanh toán hẳn cho huynh.

- Đêm qua trong Tam Thanh Quán vẫn chưa biết được địch nhân là ai, đến

Quán chủ bây giờ vẫn chưa có tin tức gì chính xác, tin này phải nhanh chóng truyền về chủ nhân...

Chu Tam Mị gật đầu nói:

- Yên tâm chuyện này tôi sẽ làm.

- Thế thì tốt, ta phải đi đây!

- Ủ! Tìm cách để Tống Đại Sơn tối nay chẳng đến đây nữa, tôi sẽ đi làm những chuyện đó.

Âu Thiếu Bạch gật đầu rồi bước nhanh vào trong màn đêm.

Chu Tam Mị thấy nội chuyện đã xong, bấy giờ mới dùng một dải lụa vấn tóc lên cao, thổi tắt đèn rồi cùng lách nhanh ra bên ngoài theo lối cửa sau. Vừa ra đến đường, một bóng người lập tức xuất hiện nhẹ nhàng, thân mật như quỷ mị theo chân thị, nhưng Chu Tam Mị không một mảy may hay biết.

Không nói cũng đoán ra được, bóng người bám theo chân Chu Tam Mị chính là Lộ Vân Phi, chàng giờ đây đã hoàn toàn nắm rõ được hành động của kẻ thù nhưng chàng còn chưa chính thức ra mặt vì còn muốn tìm thêm nhiều manh mối hơn, lợi dụng một tên để biết thêm một tên, cứ thế mà thanh toán từng tên một.

Dưới ánh trăng vàng vạc, Chu Tam Mị thân hình lướt nhanh như làn khói xám, khinh công thân pháp của thị quả nhiên không tầm thường chút nào. Nhưng với nhân

vật bản lĩnh cao cường có thể nói xuất chúng như Lộ Vân Phi thì chuyện bám theo chân thị chẳng chút khó khăn nào.

Cứ thế, hai bóng người một trước một sau truy đuổi theo nhau có đến cả một canh giờ, hành trình bọn họ chạy qua có đến hai mươi dặm.

Trước mắt xuất hiện một con lộ lớn, con đường này dẫn đến cửa thành, chính là con đường thôn đạo bắc nam, lúc này đã vào canh ba rồi mà trên đường vẫn còn thấy người qua lại.

Chu Tam Mị thấy đã đến ngoài thành thì thả bộ, chứ không dám sử dụng khinh công sợ kinh động người khác, đến ngoài cửa một đại khách điếm thì dừng chân lại. Dưới ánh đèn lồng có thể nhìn thấy trên tấm bảng hoành ngang cửa đề hai chữ lớn “Nghênh Tân”, Chu Tam Mị đảo mắt nhìn nhanh một vòng rồi lách người lẩn nhanh vào một con hẻm nhỏ ngay bên hông khách điếm.

Lộ Vân Phi cũng nhanh như chớp theo chân thị khuất nhanh vào trong hẻm nhỏ. Khác với bên ngoài sáng tỏ, trong hẻm tối mịt đến giờ tay trước mặt cũng không thấy rõ năm ngón. Hai bên hẻm hai bức tường cao ngất nghệu che lấp hết ánh sáng bên ngoài.

Con hẻm vừa hẹp vừa dài chạy hút sâu vào bên trong chẳng biết dẫn đến tận đâu, nhưng Lộ Vân Phi vẫn định thần ngưng mục nhẹ chân tiến sâu vào trong. Đến cuối hẻm là một con hẻm khác cắt ngang tạo thành một ngã ba, nhưng ngay bức tường chắn ngang còn có một cánh cửa gỗ nhỏ, Chu Tam Mị chẳng rẽ theo hướng nào mà giờ tay lên gõ nhẹ vào cửa liền năm tiếng.

“Cốc cốc cốc cốc cốc”!

Trong màn đêm yên tĩnh, con hẻm nhỏ bít bùng bởi những bức tường cao, mấy tiếng gõ cửa tuy rất nhỏ, nhưng cũng đủ dội lại khiến người đầu ngõ có thể nghe thấy. Cánh cửa gỗ lập tức mở ra, Chu Tam Mị lách người khuất nhanh vào bên trong, cánh cửa gỗ lập tức khép chặt lại như cũ.

Lộ Vân Phi tiến nhanh đến ngoài cánh cửa gỗ, nhìn nhanh một vòng rồi tung nhẹ người vọt tường mà vào bên trong.

o0o

Giữa gian phòng cuối cùng hậu viện, một lão già tuổi chưa đến ngũ tuần, thân hình trắng kiện ngồi trên ghế, tay nắm thành ghế nét mặt ngưng trọng. Chu Tam Mị đứng một bên bàn ngưng mắt nhìn lão.

Lão già này họ Mạc, chính là chủ nhân “Nghênh Tân” khách điếm, thường ngày rất ít giao du qua lại với người ngoài cho nên chẳng mấy ai biết gì về con người lão.

Hai người sau một lúc im lặng, lão già lên tiếng hỏi:

- Tam Mị, cô chắc chắn là không bị người khác bám theo đó chứ?

-Vâng.

- Chuyện trong Tam Thanh Quán đã truyền ra ngoài, nghe nói biệt viện bị thiêu trụi mà trong đó có đến mười một xác chết. Theo lý mà nói thì trong đó có hai tên đạo đồng, tám tên võ sĩ hộ vệ và... một xác còn lại thì mười phần hết chín là Túc Vỹ Đình.

Chu Tam Mị vừa nghe một câu này thì phấn diện trắng bệch ra, giọng không giữ nổi bình tĩnh run run nói:

- Thật... thật là Túc Quán chủ sao?

Lão già ánh mắt quắc lên nói:

- Ngoài hẳn ra không thể là ai khác, nếu nói cái xác kia là của kẻ địch, vậy thì sao đến giờ này còn chưa thấy bóng dáng hẳn đâu?

- Thế nhưng... thân thủ của Túc Quán chủ...

- Hừ! Kẻ địch nếu như không nắm chắc trong tay, há dám manh động vào tận biệt viện Tam Thanh Quán...

Chu Tam Mị chau mày nói:

- Ai có đủ bản lĩnh này chứ? Ngoại trừ...

- Ngoại trừ chuyện gì?

- Phải chăng là người Tu La Cung...

Mạc hưởng quây đầu nói:

- Không thể là người của Tu La Cung, nếu như chúng biết được chuyện tên nội vụ tổng quản bị bắt giữ thì chúng chẳng cần phải lén lút tập kích như thế, mà dốc toàn lực đến san bằng Tam Thanh Quán rồi!

Chu Tam Mị chau mày nói:

- Đốt sạch biệt viện Tam Thanh Quán mà không hề nhìn thấy địch nhân quả là đáng sợ.

- Chuyện này ta đã phi báo thỉnh thị, mọi hành động của chúng ta tạm thời đình chỉ, trước tiên tìm cho ra kẻ này là ai, nếu không ta chẳng biết phục mệnh hồi báo thế nào với chủ nhân.

- Thế nhưng...

- Gì nữa chứ?

- Địch nhân nếu như không có hành động gì nữa, thì dù hẳn có đứng trước mặt, chúng ta cũng không biết, thật không biết điều tra ra hẳn bằng cách nào.

“Bình” Mạc chưởng quây tức giận đấm mạnh xuống mặt bàn một cái, hai ánh mắt lộ hàn quang rít lên:

- Các người hành động bí mật mười mấy năm nay, từng làm không biết bao nhiêu chuyện, thế mà chuyện này không có được một chút kinh nghiệm.

Chu Tam Mị chỉ cúi đầu im lặng không dám thở mạnh, xem ra thị rất sợ uy lực của Mạc chưởng quây.

Mạc chưởng quây giọng vẫn hàm tức giận nói:

- Nghĩ lại xem, gần đây nhất có đụng chạm với nhân vật trác thủ nào không hoặc là gặp một chuyện gì khác thường chẳng hạn?

Chu Tam Mị nghe nhắc một câu này mới chợt nhớ ra một chuyện, ngược mắt lên nhìn Mạc chưởng quầy nói:

- Có một người rất đáng nghi...

- Ai?

Mạc chưởng quầy vừa nghe liền tròn mắt hỏi.

- Một quái khách lai lịch bất minh, vốn là đối tượng bị người Tu La Cung truy đuổi...

Rồi thị đem chuyện Âu Thiếu Bạch vì truy theo quái khách sau đó chạm mặt Chiêu Hồn Nữ, cuối cùng trúng độc lại được quái khách cứu như thế nào, nhất nhất kể lại cho Mạc chưởng quầy nghe.

Mạc chưởng quầy nghe rồi trầm mặc suy nghĩ, một hồi lâu vẫn chưa thấy lên tiếng, chùng như lão đang đem chuyện này ra phân tích trong đầu.

Không khí trong phòng trở nên căng thẳng nặng nề.

Sau một hồi lâu suy nghĩ, cuối cùng Mạc chưởng quầy cũng lên tiếng phá tan im lặng:

- Giả như quái khách thân bí kia là địch nhân đối đầu chúng ta, Tam Thanh Quán vốn chẳng phải là bang phái trong giang hồ, nhất định hẳn đã biết được lai lịch của chúng ta. Nếu đúng là thế, thì chuyện hẳn cứu Âu Thiếu Bạch là có dự mưu, chuyện này rất hệ trọng...

Nói đến đó lão ngưng mắt nhìn Chu Tam Mị hỏi:

- Có thể tìm ra người này không?

Chu Tam Mị hơi bất ngờ, áp ứng đáp:

- Nếu như, chúng ta bố trí nhiều tai mắt, thì có thể tìm được hẳn.

- Tu La Cung cũng đang tìm hẳn?

- Vâng, hẳn còn có thêm một đồng bọn gọi là Vô Danh Hoa.

- Vô Danh Hoa ư?

Chu Tam Mị gật đầu nói thêm:

- Là một người vừa xuất hiện giang hồ, một thiếu nữ rất đẹp bị nhiều người chú ý...

Mạc chưởng quầy “a” lên một tiếng hỏi:

- Tu La Cung tìm chúng vì lý do gì?

- Tu La Cung nguyên chỉ truy sát Vô Danh Hoa, nhưng vì quái khách kia ra tay cứu cô ta, cho nên mới liên hệ vào chuyện này. Còn nguyên nhân thực tế ra sao thì đến Âu Thiếu Bạch cũng không hề biết, đây là một chuyện cực kỳ cơ mật trong Tu La Cung mà chỉ có một vài người thân phận tối cao mới biết được.

Mạc chương quây lại im lặng trầm tư. Chu Tam Mị chùng như đứng quá lâu mỏi chân, cho nên thân hình tựa bàn ghé mông đặt nhẹ lên ghế, nhưng vẫn chưa dám ngồi hẳn xuống.

Mạc chương quây thốt nhiên ngược mắt hỏi lại:

- Đôi nam nữ này tính danh chẳng rõ mà lai lịch cũng không biết mảy may nào?

- Vâng!

- Thân thủ chúng cao thấp thế nào cũng không biết?

- Vâng!

- ừ! Ta có một phán đoán, đôi nam nữ này xuất thân là cao thủ cực bí mật của Tu La Cung mà chỉ những người có thân phận tối cao mới biết, cho nên đến Hương chủ trở xuống chẳng biết được. Đây chỉ là một màn kịch chúng phô diễn, cuộc truy đuổi chỉ là kế che mắt mọi người. Mặt khác, thân phận của Âu Thiếu Bạch rất có thể đã bại lộ, đối phương cứ làm như không hề hay biết, lợi dụng Âu Thiếu Bạch để lần tận gốc chúng ta...

Một câu phán đoán này khiến Chu Tam Mị tái mặt, thất thanh thốt lên:

- Nói vậy... tình hình thực là nghiêm trọng?

Mạc chương quây ánh mắt tinh mãnh đảo nhanh, nhẹ gật đầu nói:

- Chuyện này bắt đầu ở Nguyệt Lão từ chứ?

- Vâng.

- Trong từ đường có kẻ nào đáng chú ý không?

- Nghe Âu Thiếu Bạch kể lại thì chỉ có một lão già thủ từ, người phụ cận không ai biết lão ta, nhưng nghe nói lão đến giữ từ đường đó đã nhiều năm.

- à... thế thì ta đã có cách điều tra.

Nói rồi, lão vỗ tay liền ba cái.

Một trung niên hán tử nét mặt thâm trầm nghe hiệu bước nhanh vào, thi lễ với Mạc chương quây, cúi đầu cung kính hỏi:

- Chương quây có gì sai bảo?

Mạc chương quây nhìn trung niên hán tử nói:

- Lão Thất, mang theo hai người đi làm một chuyện cho ta, trước khi trời sáng, qua chưa rời tổ, phải chớp lấy thời cơ.

- Thỉnh thị chương quây.

- Vào đây.

- Dạ.

Mạc chương quây chuyển ánh mắt nhìn Chu Tam Mị nói:

- Tam Mị, ngươi về nhanh đi, mọi chuyện chờ sau khi Hồng lão thất điều tra ra chân tướng nội tình rồi nói, tạm thời vẫn cứ tiếp tục hàng ngày bán rau cho khéo!

Chu Tam Mị cúi đầu ứng thanh đáp lớn một tiếng, rồi quay gót bước nhanh ra cửa...

Trung niên hán tử được gọi là Hồng lão thất bấy giờ thấy Chu Tam Mị đi rồi, mới bước đến gần Mạc chưởng quây. Mạc chưởng quây rí tai ra lệnh hán mấy câu, Hồng lão thất cúi đầu nhận mệnh rồi cũng nhanh chóng ra đi.

o0o

Canh tư vừa tàn, Lộ Vân Phi trở lại ngôi cổ từ Nguyệt Lão từ, chàng đi thẳng vào trong gian phòng của Giang lão đầu. Giang lão đầu ngủ rất tỉnh, Lộ Vân Phi vừa đặt chân vào phòng thì lão đã ngồi thẳng dậy, háng giọng nói ngay:

- Công tử sao lại đến giờ này?

Lộ Vân Phi nói:

- Có chuyện.

- Ô!

- Lãnh cô nương đâu?

- Đi rồi, cô ta... muốn đi tìm công tử.

Lộ Vân Phi đầu mày hơi chau lại hỏi:

- Thương thế cô ta đã hoàn toàn hồi phục rồi chứ?

Giang lão đầu gật đầu đáp:

- Vâng, công tử trở lại là vì cô ta đấy sao?

- Không, có một chuyện khác, tôi đã tìm ra được nhân vật liệt danh thứ nhì trong danh đơn Huyết yến, nhưng Kiếm Tiên Đồ Phi Hùng vẫn chưa xuất hiện.

Giang lão đầu ánh mắt sáng lên nói:

- Công tử muốn nói đến Ngột Ưng Mạc Vũ, tên huynh đệ thân tín của Bốc Đại Khánh ư?

Lộ Vân Phi gật đầu nói:

- Không sai chút nào, hần hiện tại chính là chưởng quây ở Tân Lai khách điểm.

- A... thực chẳng ngờ, hần che đậy lai lịch thực khéo, chúng định phăng lần ra chân tướng chúng ta...

- ừ!

Lộ Vân Phi cùng Giang lão đầu bấy giờ định nhanh kế hoạch đối phó với người của Mạc Vũ...

o0o

Canh năm.

Vầng trăng tròn vành vạch giờ đã chéch đầu non tây, chẳng mấy chốc lẫn khuất hẳn trong những tán cây...

Bên ngoài đại môn, Nguyệt Lão từ năm bóng người xuất hiện, trong đó một người thân vận trường bào xám, tay nắm lẳng trức như đặng hoa quả, bốn người còn lại đều vận kinh trang ngắn. Năm người ai cũng mang binh khí theo bên người, trường bào hán tử chỉ tay chung quanh chỉ thị xong, bốn hán tử vận võ phục liền phân tán ra bốn hướng vây quanh ngôi từ đường.

Bố trí xong, trường bào hán tử lớn bước đi thẳng vào trong từ đường. Đi thẳng một mạch từ trước ra sau, nhưng chẳng thấy bóng người nào, trường bào hán tử vòng trở lại trước chánh điện cất tiếng gọi lớn:

- Trong từ có ai không, khách đến dâng hương lễ vật!

Từ đường im vắng, không nghe tiếng người đáp lại. Trường bào hán tử phải gọi đến lần thứ ba mới thấy một lão già lụ khụ từ phía sau hậu đường vừa bước ra vừa dụi mắt ngáp dài như vẫn còn chưa tỉnh hẳn:

- Trời còn chưa sáng, khách nào đến sớm...

Thì ra lão già chính là Giang lão đầu.

Trường bào hán tử cất tiếng hỏi ngay:

- Lão là người thủ từ đường này sao?

- Vâng! Khách gia là...

- À... ta chuẩn bị cử hành hôn lễ cho trưởng tử của ta, đến dâng hương cầu Nguyệt Lão chứng giám, ban phúc duyên khéo hợp cho đôi trẻ.

Nói rồi lão chìa lẳng hương hoa trong tay mình.

Giang lão đầu “a” lên một tiếng, như hiểu ra chuyện liền nói:

- Thế thì đốt đèn thắp nhang mà cúng!

Giang lão đầu nói xong, tiếp lấy chiếc lẳng trong tay trường bào hán tử, đốt đèn trong chánh điện lên, tiếp liền đơm hoa quả một cách hết sức thành thực, cuối cùng mới đốt ba nén nhang trao cho khách nói:

- Khách gia, nên tự mình khấn vái mới linh ứng! Miếu Nguyệt Lão này nổi tiếng linh thiêng lắm đó, đảm bảo tâm thành sự viên mãn!

Trường bào hán tử tiếp lấy mấy nén nhang, đưa mắt nhìn quanh như vô tình hỏi:

- Trong từ đường này chỉ một mình lão thôi sao?

- Ủ! Khổ thân già đơn độc cô quả ở đây ngày đêm hương khói sống nhờ vào lòng từ bi của khách thập phương.

Trường bào hán tử chấp tay khấn vái một hồi có vẻ rất thành tâm .

Đúng vào lúc này một gã hán tử tay lăm lăm trường kiếm vọt nhanh vào đến bên hai người, Giang lão đầu nhìn thấy thì chấn động thất thanh la lên “á” một tiếng người thoát nhanh về sau.

Trường bào hán tử đang quỳ cũng giật mình đứng lên, thân hình run lấy bầy để rơi mấy nén nhang trong tay.

Giang lão đầu run giọng ú ớ nói:

- Đại gia....ngài...ngài... xin nhẹ tay làm phúc, lão hán cô quả thân không một vật gì đáng tiền...

Trường bào hán tử vừa định mở miệng thì gã hán tử vung kiếm lên, ánh mắt dữ dằn nhìn trường bào hán tử khiến lão thất kinh, run người lui về góc điện.

Gã hán tử chia thẳng mũi kiếm vào người Giang lão đầu gần giọng:

- Ta có một biểu muội bị kẻ khác dụ đi mất, nghe nói hán mang biểu muội ta đến giấu trong miếu này. Nói! Cô ta ở đâu, nếu không ta chẻ người ra làm hai!

Giang lão đầu thân hình run lấy bầy, hai tay cứ vái dài thốt lên:

- Đại gia, không.....không hề có chuyện này...

- Người không chịu nói ư?

Gã ta vừa thét, tay kiếm chia thẳng vào ngực Giang lão đầu chạm đến áo. Giang lão đầu hai gối mềm nhũn đứng không vững, quỳ bệt xuống trên đất, há hốc miệng mồm chẳng nói được tiếng nào.

Gã hán tử lại thét:

- Nói thử đi, có chuyện này hay không?

Giang lão đầu lắc đầu nguây nguây nói:

- Không...không hề có, lão hán xin thề...

Gã hán tử gần giọng:

- Bốn hôm trước có người nhìn thấy biểu muội ta bị một tên tiểu tử đầu đội nón trúc mang vào đây, người còn dám nói không có hử?

Giang lão đầu nói gần như khóc:

- Thực không hề có, đại gia.... Xin thương hại kẻ già nua cô quả...

Gã hán tử thét lên:

- Được, ta sẽ tra xét. Nếu có người chẳng sống qua được đêm nay.

Giang lão đầu gật đầu lia lịa nói:

- Vâng... xin đại gia lục soát đi !

Gã hán tử huýt dài một tiếng, ba gã hán tử còn lại liền nhảy vào, gã hán tử đầu tiên phát tay hô lên:

- Huynh đệ, lục soát trong ngoài không chừa một chỗ nào.

Ba gã kia liền phân đầu chạy vào trong lục soát.

Trường bào hán tử này giờ đứng một góc điện thân hình run lên, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Gã đại hán quay đầu nhìn trường bào hán tử hất hàm hỏi:

- Ê! Tên dăng hương kia, nói cho thực lòng, người vào đây có nhìn thấy gì không?

Trường bào hán tử áp a áp úng thốt lên:

- Tôi... tôi vừa vào đây dăng hương chẳng nhìn thấy gì cả!

Chẳng bao lâu, ba gã hán tử kia quay trở ra, cứ nhìn thần thái của chúng cũng biết là không tìm thấy gì.

Gã hán tử đầu tiên thâu kiếm lại giọng lạnh băng băng:

- Xem ra mạng người vẫn còn lớn!

Rồi quay nhìn đồng bọn, hấn tiếp:

- Chúng ta đi tìm nơi khác xem.

Bốn tên lập tức theo nhau bỏ đi.

Trường bào hán tử lúc này mới bước tới kéo vạt áo lên lau mồ hôi lạnh trên trán nói:

- Chết khiếp được! Tôi phải đi thôi, ở đây có một trăm quan tiền, xin lão từ giữ lại thay tôi mua hương dăng cúng Nguyệt Lão.

Nói xong móc ra một xâu tiền trao cho Giang lão đầu, rồi vội vội vàng vàng rời nhanh khỏi ngôi từ đường.

oOo

Bên ngoài đại môn, năm tên tụ đầu lại với nhau, Trường bào hán tử ánh mắt giảo hoạt liếc nhìn nhanh vào bên trong điện nói:

- Xem bộ dạng lão thủ từ chùng như không nói dối, các người nhanh chia nhau vào trong trấn hỏi thăm xem. Nhớ là không được sơ xuất đả thảo kinh xà, ta về trước thỉnh thị chưởng quầy mới hành động tiếp được

Bốn gã đại hán đồng thanh đáp ứng, rồi lập tức kéo nhau đi ngay.

Trường bào hán tử còn đứng thêm một lúc như tính toán gì trong đầu, chính lúc vừa quay người định bước chân đi, đột nhiên một vật gì rất nhọn chạm vào lưng hắn khiến hắn giật thót cả người.

Trường bào hán tử cố trấn tĩnh hỏi:

- Bằng hữu là ai?

- Kẻ dụ mang biểu muội các người đi.

- Bằng hữu...

- Người nhận mệnh chưởng quầy để tìm ta đúng không?

Trường bào hán tử chấn động, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh vờ kêu lên:

- Chưởng quầy gì, ta đến dăng hương...

- Bất tất nhiều lời, vốn không đáng để giết người, nhưng nếu như không cho Mạc Vũ một bài học thì hẳn chẳng chịu ở yên, người đành chấp nhận số phận kẻ làm tay sai đi.

- Bằng hữu!... á!...

Một tiếng rú dài vang lên kinh động đêm khuya, thân hình Trường bào hán tử đổ xuống, hẳn bị điểm vào tử nguyệt chết tốt. Cho đến lúc này hẳn chết trợn mắt mà vẫn chưa kịp biết được đối phương là nhân vật nào.

Giang lão đầu bên trong bước ra nói:

- Công tử kết liễu hẳn rồi à?

- Ừ!

Không nói cũng biết người vừa ra tay hạ thủ Trường bào hán tử chính là Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi.

- Thanh toán xác hẳn thế nào đây?

Lộ Vân Phi quay lại nhìn Giang lão đầu nói:

- Đưa về!

- Đưa trở về Tân Lai khách điểm?

- Không, người của chúng sẽ tự đến đưa về. Giang lão gia, mọi chuyện phải hết sức cẩn trọng, trời sắp sáng rồi, tôi phải nhân trời chưa sáng làm cho xong chuyện này.

Nói rồi, chàng vác xác Trường bào hán tử lên vai tung người chạy đi.

o O o